

Forfatter: Fibiger, Mathilde

Titel: Udrag fra Minona

Citation: Fibiger, Mathilde: "Clara Raphael", i Fibiger, Mathilde: *Clara Raphael*, udg. af Lise Busk-Jensen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1994, s. 152.  
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-fibiger01-shoot-idm140403939456848/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Clara Raphael

## Sjette Capitel

Mig tykkes sært, at Nogen bier  
Med Kjærlighed, til Præst dem vier;  
Han gjør ei Sjælens til eet,  
Hvis ei det er forinden skeet.  
*»Den hvide Pige,«* et Digt.

Tyra sad ved Vinduet og skrev, saa fordybet i denne Beskæftigelse, at hun ikke lagde Mærke til Minona, der et Øieblik blev staaende og betragtede det Udtryk af inderlig, begeistret Sjæleglæde, der oplivede hendes Ansigt, med Overraskelse og Beundring. Saa smuk havde hun aldrig seet hende! I det Samme løftede Tyra Hovedet iveiret og sagde fornøiet: »Godaften, søde Minona! sæt dig ned, mens jeg blot endnu tilføier et Par Ord i mit Brev.« Minona saae sig om i det lille Værelse, hvis eiendommelige Sæmpelhed altid havde tiltalt hende; det var en Bondestue med smaa Ruder i Vinduerne og Bjækeloft, men nu da Aftensolen skinnede derind og belyste Tyras Ansigt med sit glødende Skjær, saae den venlig og smilende ud som dens Eierinde. – De faae, simple Meubler svarede ganske til Leiligheden. Det eneste, som stod i paafaldende Modsætning til de øvrige Omgivelser var et stort, mesterlig udført Portrait, som var ophængt paa den lave Væg over Sengen: det forestillede en ung Dame i kostbar Baldragt, med en Rosenkrands om det rige, blonde Haar, og Blomster i Haanden, hvis ubeskrivelig delige og indtagende Ansigt stedse paany tiltrak sig Minonas Opmærksomhed, hvor tidt hun end havde seet det.

Da Tyra havde endt sit Brev, omfavnede hun Minona kjærligt, og udbød forundret over det lidenskabelige Udtryk, der i dette Øieblik var synligt i hendes Ansigt: »Hvad feiler dig dog! Er der hændet dig noget?« Minona lod begge Hænderne glide ned over sine blussende Kinder, som om hun derved kunde forjage Rødmen, og svarede hurtigt: »Jeg feiler intet – der er intet iveien! Jeg løb kun lidt

for stærkt ned ad Bakken, deraf har jeg faaet Hjertebanken!» – Hendes Hjerter bankede virkelig, som det skulde briste. «Du pleier at kunne løbe fra os Allesammen uden Anstrængelse!» svarede Tyra vantro, og blev ved at betragte hende med sympathetisk Interesse. Men Minona vendte Hovedet bort, og sagde – for at tale om noget andet – da hendes Blik tilfældigviis faldt paa Portraitet: «Du har aldrig sagt mig, hvem den yndige Pige er, som jeg ikke kan see paa uden forunderlig Deeltagelse!» «Det var min første Kjærlighed!» svarede Tyra med lidenskabelig Energi. – «Hvor hun seer lykkelig ud! saaledes tænker jeg mig, at hun undselig, men glad bøiede Hovedet, naar hun bemærkede den Opsigt, hendes Indtrædelse vakte i Balsalen. Jeg har aldrig seet et mere uskyldigt og jomfrueligt Ansigt!» – vedblev Minona. Tyra greb begge hendes Hænder, og udbrød, idet hun betragtede Portraitet med et Blik, der lyste gjennem Taarer: «Ja, saaledes var hun – i høiere Grad end nogen Kunstner kan gjengive det. Jeg har seet hende tilbudet som en Gudinde, bevare al sin jomfruelige Beskedenhed og barnlige Uskyldighed – i den Tid, da Clara Falkenskjolds Navn fremkaldte en Begeistringsruus hvor det høertes, blev hun selv intet Øieblik beruset af denne Tilbedelse. Hun havde et Hjerter, der var stort nok til Kjærligheden – for stort til Forfængelighed. Du spørger mig hvem denne Pige var – det var min Søster.» Da Minona forundret saae paa hende, vedblev hun tankefuldt: «Du kjender ikke vor Families Historie! Dengang *hun* var ung og lykkelig, var dens Stilling i Verden glimrende – som man siger. Men Fordom og tom Forfængelighed knuste den ægte Perle, den sande Skat! Siden den Tid var Velsignelsen borte.»

Minona saae med et kjærligt, men undseligt Blik paa sin Veninde, idet hun sagde: «Jeg kan nok tænke, at Omstændighederne have bidraget til at gjøre dig saa ganske anderledes end alle andre Mennesker! Jeg vilde gjerne *kjende* din Historie.»

Tyra smilte med en Blanding af Stolthed og Bitterhed: «Var den fortalt i Form af en Novelle, vilde det være en af de Bøger, som omhyggelige Mødre forbyde deres unge Døtre at læse – og dog tør jeg vidne med freidigt Mod: den Tro, som jeg har bekjendt for en Verden, der fordømte den, skal jeg bekjende for Guds Ansigt – og han vil ikke fordømme mig!» – «Troer du, at Helene vilde for-